

2015/8

ყველთვიური ლიტერატურული –
საზოგადოებრივი ჟურნალი

მთავარი რედაქტორი
ამირან გომართელი

მთ. რედაქტორის მოადგილეები
ბალთერ არაბული
სოსო გოლიაძე

რედაქტორთა ჯგუფი
ანდრო ბუაჩიძე
თამარ გელიტაშვილი
ელზა მეტრეველი

კომპიუტერული უზრუნველყოფა
ქეთევან მერკვილაძე

გარეკანის პირველ და მეოთხე
გვერდებზე **დემიკო ლოლაძის**
ფერწერული ნამუშევრები.

მეორე და მესამე გვერდებზე –
ელისო ვირსალაძე
სვიატოსლავ რიხტერი

მისამართი: თბილისი, ხიდის ქ.№1
ტელ.: 2-98-36-43
ciskari1852@gmail.com
<https://www.facebook.com/ciskari1852>

სარედაქციო საბჭო

ანდრო ბედუკაძე
თავმჯდომარე

ვანო ამირხანაშვილი
ნაირა ბუბიევი
ლევან ბრეგაძე
დავით თედორაძე
ზვიად კვარაცხელია
ესმა კოკოსკერია
გიორგი ლობჯანიძე
ავთანდილ ნიკოლეიშვილი
ნინო სადღობელაშვილი
თამაზ ტყემალაძე
რეზო ქვიშვილი
თემურ ქუუასელი
ბესიკ ხარანაული

ჟურნალი გამოდის
თბილისის მუნიციპალიტეტის
ფინანსური მხარდაჭერით

ყაყაჩოს თავი

მინდვრის ბოლოში, საფრთხობელების რაკარუკი სადაც გაისმის,
ქარში გიზგიზებს ყაყაჩოს თავი, მოხდენილად გვირგვინდადგმული.
აბრეშუმის საბუდარში ზრუნვით ინახავს
ძილის ლურჯ მარცვლებს.

ჭრიჭინები უხალისოდ ჭრიჭინებენ ბალახისგან განძრცვილ ფერდობზე.
ხმელი გარსი ზანზალაკივით აჟღერებულა.
მაგრამ ის მალე დადუმდება. ხვალ, ალბათ, მონყვეტს გლეხის გოგო.
ზაფხულისგან რალა დარჩება?

ბეატე მარია კრუხენი
(1948)

შამანი

მე შენ გხედავდი,
შენი სახის მიღმა გხედავდი.

შენ სათუთი ხარ,
ოცნება ხარ,
ღრუბელი ხარ, რომ მიცურავს ზაფხულის ცაზე,
ყველასათვის უხილავი სურნელება ხარ,
ჟღერადობა ხარ ხავერდოვანი, რომლის შეხება ტკივილს მაყენებს

მე შენ გხედავდი,
შენი სახის მიღმა გხედავდი.

შენს ტალღას, არვის რომ არ დაინდობს
შენს ძალას, ასე ვერცხლისფრად და ბნელად ავარდნილს
სიცარიელეს შენსას, ვერვინ რომ ვერ აღავსებს
ყვირილს, რომლისაც ეშინიათ და გაურბიან

მე შენ გხედავდი,
შენი სახის მიღმა გხედავდი,
შენში ფოთოლი მოცახცახე და უცნობი სიბნელე სუფევს

მე შენ გხედავდი,
მე ჯერ შენი სახე ვიხილე,
ნუგეშისმცემი ჩვეულება
თვალის და პირის, თმის და კანისა,
ხოლო ჩემს სავალს შენი სახის მიღმა მივყავდი

გაეხდი შამანი
და შეგიყვარე

გზა სიცოცხლისკენ

მძინარენი ვართ
იქ სადაც ჯერაც არ გაგვიზომავს დრო და
არც სივრცე არ აგვიგია

გაღვიძებულნი, არ კი ვიცით რისი წყალობით,
ჩვენს თვალწინ ვხედავთ
გზას სიცოცხლისას

იქნებ ფიქრი ვართ
იმ სურვილით დაბადებული
რომ ვინმეს გვერდით ვიმყოფებოდეთ

მერე კი ჩვენს თავს
მივათვლით მრავალთ
გზას შეყოლილებს
მოსვლით და წასვლით მარადისში რომ მეორდებიან

ფიქრები
ჯერაც მძინარეთა და იმათი
სიცოცხლეს რომ არ ეძიებენ
თანამგზავრნი არიან ჩვენი

ქალაქი ნისლში

ნისლი ადის მდინარის თავზე
დაუღლელ ქალაქს დასცქერის უხმოდ,
მისით დაცულნი ვივინყებთ, რომ უკვე დღე დადგა

ნელ-ნელა გვტოვებს სანატრელი, განაპირდება
 უფრო და უფრო ჩუმი ხდება მისი ნაბიჯი,
 და ჩიტუნების ჭიკჭიკსაც უკვე,
 სხვა სამყაროდან რომ გვეყურება,
 დაუღლელი სინათლე შთანთქავს,
 და გზადმოფისთვის
 ცაში მსუბუქად ამავალი კოცონი ხდება

ეს ის ჟამია
 გზას შინისკენ რომ ველარ ვიგნებთ
 და კვლავ სიცოცხლის თაურწყაროს მივუჯაჭვივართ

ერთობა

დღე სრულიყოფა, როცა იგი ღამეს ისრუტავს
 როცა სიბნელე დაინთქმება მის სინათლეში
 მაგრამ სიბნელე სინათლის ქვეშ მოციმციმე საფუძვლად რჩება

იგივე სიბნელე,
 რომლის ფენებშიც
 თავს იმაღავენ უკანასკნელ სიღრმეთა ჩრდილნი
 მელოდია უხმო სიშავის
 რომ, ეს წმინდა ხმა,
 რომელიც ერწყმის ჩვენს სუნთქვას და სულად იქცევა
 სინათლე,
 გამჭვირვალეობა და დიდებულება
 მომაკვდავი გოთური ტაძრის
 ვინრო და ბევრისმცოდნე სარკმლებით
 შუქის თვალებით

ეს სიბნელე ჩაიკარ გულში,
 და ის გახდება ნაყოფიერი და ამოსუნთქვის საშველს მოგცემს
 და ჩაგიკრავს თავის
 წიაღში
 თესლივით, ზამთარს ნიადაგში რომ ატარებს დაძინებული,
 რათა აყვავდეს და გაბრწყინდეს ახალი წლის სიკაშკაშეში

ერთობა ჰქვია
 სიბნელე რომ სინათლეში გადაიზრდება
 და სინათლე რომ საკუთარ თავს შეიმეცნებს ამ სიბნელეში
 ხოლო მერე დღე სრულიყოფა